

[Steincke.]

endda med tilbagevirkende Kraft, saa vilde jeg ikke have betragtet vedkommende som normal. Thi endnu i 1939 regnede vi alle med et Retssamfunds ordnede Tilstande. Ingen af os kunde overhovedet dengang forestille os Danmark som et Land besat af en fremmed Magt, udsat for Udplyndring, Vold og Terror, uden Regering og Rigsdag, uden Militær og Politi og med Lovløsheden begunstiget af eller ligefrem villet af den Besættelsesmagt, som paastod alene at være her for at beskytte os.

Det Parti, jeg har den Ære at være Ordfører for, tager ikke Stilling over for det foreliggende Straffelovsforslag besjælet af Følelser som Hævn eller Had, Følelser, der i sig selv er golde og i hvert Fald er ufor-svarlige for dem, der paa Samfundets Vegne skal medvirke til Lovgivningen, selv en Straffelovgivning. Men vi føler os omvendt ikke bundet af det rolige Retssamfunds normale Vurdering af Forbrydelse og Straf, naar vi skal vurdere Handlinger, der netop har deres Rod i Barbari eller Lovløshed, begaaet af Personer, som udnyttede denne Tilstand paa den groveste Maade til Skade for deres eget Fædreland og deres Medborgere. Jeg føler mig derfor ikke i Dag i første Række bundet af et normalt Rets-samfunds eller af en normal Straffelovgivnings Principper, naar jeg selv som Jurist efter de foregaende Aars Oplevelser skal tage Stilling til de Forbrydelser, som disse Aar har fremkaldt, og som nærværende Lovforslag behandler, men jeg føler mig først og fremmest bundet af Hensynet til en dybt krænknet folkelig Retsbevidsthed og de Krav til Udrensning, som en naturlig Retfærdighedsfølelse maa stille, for at vi alle hurtigst muligt kan faa gjort op med Lovløsheden og paa ny komme tilbage til de Retstilstande, det Retssamfund, som er tilsikret os ved den Grundlov, vi igen om nogle Dage kan faa Lov at fejre som et frit Folk.

Forinden jeg ud fra disse Forudsætninger, ud fra denne Indledning, betragter disse Forslag lidt nærmere, kan jeg dog som adskillige andre før mig ikke undlade at beklage, at dette Straffelovsforslag og det hermed sammenhængende Retsplejelovforslag ikke hørte til de allerførste Forslag, der blev fremsat for Rigsdagen af den nuværende høje Regering. Vi, der har haft Lejlighed til i de senere Aar at følge den illegale Presse og Frihedsraadets Proklamationer, følte os overbeviste om, at noget af det første, der vilde ske efter en Regeringsdannelse, vilde være Fremsættelse af saadanne Forslag.

Det ærede Medlem af Folketinget, Hr. Hasle, har jo givet en nærmere Redegørelse i det andet høje Ting for Sagens Forhistorie, og han oplyste herunder, at allerede i 1941 var baade tre kendte juridiske Embedsmænd og selve Frihedsbevægelsen under den nuværende højtærede Justitsministers Ledelse i Gang med dette Arbejde, altsaa for fire Aar siden, og i hvert Fald for 3—4 Maaneder siden „bad“, siger Hr. Hasle, „den højtærede Statsminister det ærede Medlem Hr. Hjermand og mig“ — altsaa Hasle — „om at afgive en Betænkning over Forslaget“, en Fremstilling, der i øvrigt ikke helt stemmer med den, den højtærede Statsminister har givet over for en Forespørgsel fra mig, men det skal jeg ikke opholde mig ved, da det jo i hvert Fald var givet efter det oplyste, at Enighed var opnaaet om Straffeloven ved Regeringens Dannelse. Det kan muligvis have forsinket Sagen noget, fortsætter Hr. Hasle, at andre Partier end Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti ikke har været saa godt informeret om denne Sag fra Begyndelsen. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem af det andet høje Ting, Hr. Hasle, i denne Forbindelse mente med „Socialdemokratiet“, da i hvert Fald den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe hverken ved Begyndelsen eller ved Enden har haft Lejlighed til at drøfte disse Lovforslag, som først kom mig i Hænde Lørdag før Pinse. Og selv om det naturligvis har været mig en stor Trøst, at ogsaa Venstres tidligere Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Rytter, der jo ligesom jeg gennem adskillige Aar har fusket i Straffelovgivning, ligeledes er blevet holdt udenfor, indtil den strengt fortrolige Postsag ankom Pinselørdag, saa havde en noget anden Fremgangsmaade dog maaske været for-svarlig, i hvert Fald ud fra en saglig Betragtning. Men uanset denne Forhistorie, er det under alle Omstændigheder uheldigt, at disse Forslag har ladet vente saa længe paa sig, specielt da man jo som bekendt fra andre Sider uden for Rigsdagen gav sin Utaalmodighed saare uheldige Udtryk, saa at det bl. a. gik ud over den Rigsdag, der var mindst lige saa utaalmodig og saa ganske uskyldig i Forsinkelsen.

Det første Spørgsmaal, som naturligt rejser sig i Anledning af dette særlige Straffelovsforslag, er, om den gældende Straffelov ikke kan ramme disse Forbrydelser, og om den i bekræftende Fald ikke er streng nok. En Del af dem vilde jo, som den højtærede Justitsminister allerede har gjort Rede for, kunne rammes efter Kap. 12, der omhandler Forbrydelser mod Statens